

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Învierii Domnului

Hristos a înviat! Așa am spus Eu, Domnul, în ziua de Paști a anului 1955, și iată, cincizeci de ani de cuvânt al Cuvântului Iisus Hristos.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa a înviat pe pământul român cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, râul Meu de cuvânt care a așteptat să învieze iarăși pe pământ, să se reverse iar din gura Mea pentru ca iarăși să lucrez, fiindcă Eu sunt Alfa și Omega. Amin, amin, amin.

Iată praznicul praznicelor, sărbătoare a sărbătorilor! Eu, Domnul Iisus Hristos, am găsit credință pe pământ când a fost să Mă întorc iarăși ca să fac lumea, căci iarăși fac lumea. Sunt Făcătorul cerului și al pământului. Sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul poporului român, în care Mi-am întocmit cărarea Mea de venire a doua oară de lângă Tatăl la oameni. Era scris în Scripturi să vin ca să le împlinesc pe ele ca și pe cele de acum două mii de ani când M-am născut trup din Fecioară, din pururea Fecioară, căci Eu sunt curat și sfânt, așa cum și purtătorii de Dumnezeu trebuie să fie, ca apoi să Mă cunoască și să-Mi lucreze Mie pe pământ.

E sărbătoarea cea de cincizeci de ani a cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Eu, Domnul, aduc ziua aceea spre vedere ca să fie mărturisită. Amin.

Îmi pregătisem trâmbiță prin care aveam să-Mi cuvintez cuvântul. Mi-o făcusem pe plăcerea Mea. Mi-o pregătisem prin suferință și dureri ca pe aurul lămurit în cuptor, ca apoi el să strălucească și să fie vas de trebuință Domnului, vas de cinste înaintea Mea și a îngerilor Mei care au vegheat tot timpul peste lucrarea Mea de cuvânt ca să vină să se așeze ea pe pământ, și prin ea să-Mi întocmesc un popor al credinței sfinte, pe care să-l păzesc pe pământ prin lucrarea îngerului Meu. Și după ce Mi-am întocmit trâmbița Mea cea de dinaintea venirii Mele, am trâmbițat din ea, și a înviat cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, căci îngerul Meu Mihail a glăsuțit porunca Mea, și apoi trâmbița Mi-a sunat și s-a lăsat în voia Mea, și iată, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Eu, Domnul Iisus Hristos, începătura învierii celor adormiți, am înviat cuvânt pe pământ în ziua amintirii învierii Mele cea de acum două mii de ani, în ziua de Paști a anului 1955, ziua venirii Mele de la Tatăl cuvânt nou peste pământ. Și după douăzeci și cinci de ani Mi-am luat trâmbița din mijlocul poporului cel de atunci și am așezat-o între cei cerești, și am lăsat pe pământ cuvântul Meu cel prin ea început și semănat în toată vremea ei, și cuvântul Meu s-a făcut spic înmiit, și păstoresc cu el neamurile pământului, și este toiag de fier cuvântul Meu în mijlocul semințiilor de pe pământ care de șapte mii de ani străine sunt de Făcătorul lor, străine cu viața lor față de viața Mea care s-a arătat după ce ea s-a sălășluit între oameni, o, poporul Meu de azi!

Aduc acum spre vedere sărbătoarea zilei învierii, ziua de Paști a anului 1955, ziua când am trâmbițat din trâmbița cuvântului Meu cel de după două mii de ani de la nașterea trupului Meu din Fecioară ca să Mă sălășluiesc cu oamenii și să fiu cu cei ce cred venirii Mele, să fiu cu ei până la sfârșitul timpului, precum am grăit prin Scripturi că voi fi.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa am început învierea cuvântului Meu acum cincizeci de ani. Hai, Verginico, hai să privim peste timp și să vedem cum începe ziua aceasta de praznic al cincizecimii cuvântului Meu pe care l-am început prin gura ta, din gura Mea, în anul 1955 a zilei sărbătorii învierii Mele. Hai, trâmbița Mea dulce, hai să Ne așezăm în sărbătoare de cuvânt și să mărturisim, căci zilele mărturiilor curând, curând grăiesc și se mărturisesc. Amin, amin, amin.

– O, Doamne, sunt trâmbița Ta din care ai început să-Ți cânti cântarea de jale prin care să-i chemi pe toți, să-i tragi pe toți la Tatăl, și din Tatăl să lucrezi și să cuvintezi, căci cei ce sunt din Tatăl, numai voia Lui o fac.

Această zi de măreață sărbătoare e sărbătoarea cuvântului cel de cincizeci de ani a durerii Tale după om și de la om, Doamne. Cu mare durere am purtat eu pe pământ lucrarea cuvântului Tău, a venirii Tale după om, acum, la sfârșit de timp. N-am fost decât omul durerii, așa cum Tu ai fost. M-ai pregătit din pruncia mea numai din dureri. M-ai crescut pentru Tine prin dureri și din dureri, și dulce Ți-a fost mila de viața mea durută. Ai voit să semăn cu Tine la dureri și la disprețul cel de la om, și m-ai așezat în duhul umilinței prin care Tu poți să sălășluiești în om și să poți ca Tine în om, căci acolo unde omul este și poate, nu poți și Tu acolo, căci Tu Te umilești față de om și nu stai decât în cei ce sunt după chipul și asemănarea Ta, și aceia de Tine lucreți așa și nu de ei, Doamne al celor umiliți. Mi-ai dat pe îngerul Tău de m-a purtat de mână în toată pregătirea ce mi-ai făcut-o ca să fiu trâmbița Ta, iar Duhul Tău și trupul Tău mă mângâia în umilința mea. M-ai învățat prin dureri să nu iubesc bucuria, căci cine are dureri, nu cunoaște și nu iubește bucuria. Mi-ai dat numai suspin, ca să nu Te pierd, ca să nu mă pierzi. Disprețuită am fost între oameni, ca și Tine, Doamne, căci nu este ucenic mai mare decât învățătorul său, că Tu ai fost Om al durerii și disprețuit de om, ca să poți purta în trupul Tău neputința omului, Doamne.

O, cât de neputincios e omul, Bunule Învățător, și de aceea caută el să poată amăgindu-se că poate și că seamănă cu Tine, Făcătorule a toate! Ce frumos le-ai făcut Tu cu cuvântul pe toate câte sunt! Ce umilit ai lucrat să le dai lor facerea, Făcătorule al lor! Așa m-ai lucrat Tu pe mine din duhul umilinței Tale, din durerile Tale cele de șapte mii de ani de la om, și apoi mi-ai dat întrebuintare pentru lucrarea Ta de facere din nou a lumii. Te-ai sălășluit în trupul meu cel umilit timp de douăzeci și cinci de ani cu cuvântul Tău peste un popor care venea să asculte glasul cuvântului Tău. Firea toată asculta când Te făceai cuvânt prin gura mea, și tresărea toată facerea la glasul Tău. Dar omul e prea mare, Doamne al umilinței, și nu Ți-a mai dat înapoi scaunul Tău de domnie după ce Ți l-a luat acum șapte mii de ani când l-ai pus să stăpânească peste pământ, păzind și lucrând porunca Ta. El însă nu așa a lucrat, nu așa a stăpânit pentru cele peste care Tu erai Stăpân, ci a stat mai mare ca Tine în el, ca să lucreze el și nu Tu. Ai judecat pe tot omul când m-ai ales și m-ai lucrat ca să-Ți fiu Ție casă și tron de domnie peste om, căci eu nu aveam decât pe Dumnezeu, și ai putut în mine cu voia Ta, cu cuvântul Tău, cu gândul Tău, fiindcă numai Tu erai în mine, iar eu nu, Doamne, și viața mea era dulce pentru Tine, căci era a Ta, era umilința Ta în ea și voia Ta prin ea.

I-ai purtat pe mulți spre izvorul cuvântului Tău care striga cu jale prin gura mea când Tu coborai cu bogăția slavei Tale care se făcea cuvânt pe pământ. Îi hrăneai pe toți cu duhul mângâierii, îi iertai, îi curățai, căci erai Cel ce ai putere să-l cureți pe om de el și de păcatele lui. Durere mare era pe Tine și pe mine, căci cei ce Te auzeau și Te simțeau, nu-și dădeau și viața ca apoi să și-o câștige, iar Tu Te făceai voia lor, ca să poți să scrii cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, care era durerea Ta, glasul durerii Tale lungă de șapte mii de ani. Ce pace aveam că Te puteam mângâia purtându-Ți durerea! Pacea Ta mi-o dădusei, jugul Tău mi-l dădusei, cel mai ușor jug, iar cine are jug nu mai poate face ca el și în numele Tău lucru de al său, și acela face lucrarea celui ce lucrează în el.

M-a durut în Tine și Te-a durut în mine omul neascultător care Te auzea cu voia Ta pe care i-o dădeai omului s-o lucreze, dar el auzind nu auzea și văzând nu venea, și mă durea, Doamne, și mă doare, Doamne, cât pe Tine Te doare, căci eu am fost și sunt voia Ta.

Iată ziua de Paști a anului 1955 când mi Te-ai dat pâine și vin prin mijlocirea sfinților arhieriei Vasile, Grigorie și Ioan, veniți cu Tine pe norii cerului până la patul meu de umilință după ce am împlinit porunca Ta pentru postul cel de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca apoi Tu să Te așezi în trupul și în duhul meu ca pe tronul judecății făpturii, căci din mine ai

făcut lucrul Tău de trebuință după ce m-ai lucrat, și glasul cuvântului Tău ai făcut din mine apoi peste pământ. O, când ai intrat cu Duhul Tău în trupul meu ca să grăiești din trâmbița Ta, Doamne, eu am văzut atunci toată durerea Ta de la om, tot dorul Tău, și am văzut învierea Ta, și atunci am înțeles că iarăși ai venit pe pământ biruitor al morții, căci peste om stăpânește numai moartea, numai moartea, Doamne, iar viața suspină și se stinge suspinând, și omul nu are înțelepciune, fiindcă nu are umilință pentru viață, Doamne.

Iată ziua de Paști a anului 1955 când Tu Ți-ai început trâmbițarea și Te-ai vestit Cel înviat dintre morți și ai zis celor ce vegheau peste suflarea mea de viață care abia mai pâlpâia: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa ai cuvântat, Doamne înviat, și de atunci Tu cuvintezi, și iată praznic al cincizecimii cuvântului Tău cel început prin mine, trâmbița Ta, acum cincizeci de ani, zi de Paști după timp și asemănare ca atunci, și mai mult cu o zi ca să se vadă pasul împlinirii. O, frumoasă Ți-a fost cărarea, căci a fost plină de suspin după om, dar frumoasă și prea frumoasă Ți s-a făcut acum prin cei mai mici ucenici de pe urma lucrării mele cu Tine, Doamne. Privesc cu Tine la înțelepciunea lor cea plină de umilință în care atât de întreg ai încăput, și privesc cu Tine la suspinul lor cel greu, căci grea și multă Ți s-a făcut coborârea Ta, și ei stau mici sub ea, și atât de mici că nu Te poți Tu slăvi prin ei înaintea celor mari de pe pământ.

O, copii micuți, v-a făcut așa de mici, așa de umiliți mintea celor ce nu știu să înțeleagă slava lui Dumnezeu din cei aleși de Dumnezeu dintru vecii! O, micuții mei și ai Domnului, o, nu mai este credință pe pământ! E prea lipit omul de el însuși, iar cea mai mare piedică a lui, aceasta este și pentru el și pentru Domnul spre el. Dar voi fiți cumiți și stați semne sfinte între cei ce cred și între cei ce nu cred, căci voi sunteți locuiți de Dumnezeu chiar dacă stați ca într-o prăpastie în smerenia care vă hrănește viața cu un nesfârșit de dragoste și de răbdare și de durere, copii care aduceți pe Domnul pe pământ, împlinind voi timpul cincizecimii acestui praznic sfânt. Fiți cumiți, fiți în liniște, căci cei umiliți au duhul liniștii în fața celor mândri care au duhul căutării negăsind ce caută.

V-a șoptit Domnul un cuvânt al durerii Lui și al sfinților Lui, iar eu l-am așezat între cele adevărate și vi-l amintesc acum. O, fiilor copii, cât timp este viu un sfânt, el îi stingherește pe toți, și toți se împiedică în el, căci așteaptă de la el cei plini de iubire pentru ei, și dacă nu capătă ce doresc ei, apoi aceștia se simt încurcați în pașii lor și lovesc în cel sfânt și nu știu aceștia ce fac. Dar după ce cel sfânt trece cu trupul, nu le mai este greu celor ce sunt cu hotărârea, să-l vorbească de bine pe cel sfânt, de vreme ce nu-i mai încurcă întru ale lor pe pământ. Când el însă are și urmași asemenea lui, atunci legiuitorii se dezgustă și tac răzvrățiți în duhul lor și lucrează prin iscoade pentru învinuirea urmașilor sfinților Domnului. Dar sfinții Domnului nu se bucură de vorbirea de bine pentru ei după ce ei trec cu trupul, că nu e greu să-l vorbești de bine pe cel ce nu mai este să te oprească de la alipirea de tine însuși întru dragostea ta de sfinți ca să-ți dea sfinții ajutor pentru tine însuși. Când nu mai este cel ce te încurcă în voile tale, nu e greu să-l cinstești pe cel ce s-a făcut ca Dumnezeu în calea ta ca să te oprească de pe ea și să te aducă Domnului. Dar aceasta nu e drept nici pentru tine nici pentru cel în care a locuit Dumnezeu în calea ta ca să ți Se arate, ci e drept că nu te porți după adevăr, și dreptatea este cea care este și nu cea cu care omul se acoperă pentru dreptatea lui, pentru folosul lui de la Dumnezeu sau de la om.

O, copii atât de micuți în mâna Domnului! Har din har, har peste har a rodit în voi și peste voi, căci Domnul a fost mare în duhul și în trupul meu întru lucrarea Sa de întoarcere cuvânt pe pământ. O, lăsați așa! Vă este de ajuns harul Domnului, căci Domnul în durerile voastre și în durerile Lui din voi Se slăvește și Se desăvârșește, iar El nu vă va dezamăgi pe voi, fiindcă El este Dumnezeu și nu om, copii ai umilinței. Eu vă sărbătoresc pe voi ca urmași ai mei căroră v-am lăsat averea de la Domnul, averea mea de pe pământ, lucrarea Domnului, copii în care locuiește Dumnezeu. Și iată, stăm în ziua aceasta în praznic slăvit, căci voi ați plinit timpul

acestei lucrări de cincizeci de ani și ați pășit cu pasul iarăși, și ați trecut spre vremea de har care a mai rămas până la înnoirea a toate în chip deplin pentru întocmirea tainei veacului Domnului pe pământ. Ne sărbătorește Domnul, pe mine și pe voi, începutul și sfârșitul, la începutul și la sfârșitul cel de acum, căci împlinit este după numărul anilor harul cel de mântuire a omului, numai să voiască omul să-l descopere pe el în cuvântul care curge cu multul din gura Domnului peste pământ. Iată, pășiți peste hotar și curge cuvântul întru plinirea lui. Întăriți-vă prin el și întăriți spre cale de veac nou pe poporul cel ascultător căruia ajutați-i înțelepciunea pentru cele de sus din voi pentru el, pentru slava lui cu Domnul, copii ai nașterii de sus și care se vede prin lucrarea ce o lucrați, căci Domnul Se cunoaște prin rod acolo unde este și locuiește. Nu uitați că fericit este cel ce rabdă până la sfârșitul răbdării, că dulce și slăvită este răbdarea celor sfinți, precum și lucrarea lor. O, nu vă întristați că duhul lumii din om nu vă primește mâna întinsă spre el. Domnul este și mai trist. Bucurați-vă în dureri, că iată sărbătoarea cea de cincizeci de ani a durerii Domnului Care strigă după omul alipit de sine și nu de Domnul în sine! Cea mai frumoasă sărbătoare, sărbătoarea durerii Domnului, căci cuvântul Lui este durerea Lui care strigă după om.

Ți-am slăvit sărbătoarea lucrării cuvântului Tău, Doamne, sărbătoarea durerii Tale care strigă de mult, de șapte vremi, Doamne, din anul 1955, de șapte ori câte șapte ani și încă peste hotarul acesta, iar eu am grăit mult, Doamne, în ziua cincizecimii praznicului cuvântului Tău întru cea de a doua Ta venire de la Tatăl la om. Amin, amin, amin.

– Ai vorbit, Verginico, dar tu ești trâmbița Mea cea din care a plâns cuvântul Meu mai înainte de slava Mea cea mare. Am plâns mult, Verginica Mea, și n-a mai plâns nimeni cu Noi. O, cine mai plânge cu Noi și cu cei atât de plânși care Ne poartă lucrarea începută de Noi acum cincizeci de ani? O, unde mai este cel care să nu apese pe umerii cei mici și plăpânzi ai crucii venirii Mele cuvânt în suspinat după om, Verginica Mea? Dar acum, mângâierea cea de la Noi îi sprijină pe ei, căci avem de lucrat cu tot întregul peste duhul lumii, ca să-l nimicim de pe pământ și din om și să-Mi pot săvârși viața Mea în om cu moartea pe moarte călcând, căci păcatele își vor primi plata lor și va călca ea peste ele și le va osândi pe ele ca să-l ridice pe om din păcat. Amin.

Iar Eu, Domnul Cel plin de suspin, Cel plin de cuvânt, rostesc ca și la începutul acestei lucrări de venire a Mea după om: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Și nu în zadar am înviat dacă am înviat, și Îmi voi cere de la om răsplata jertfei Mele de pe cruce ca unul vinovat, deși eram fără de vină, și îi voi cere omului să învieze din păcat și să treacă de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, iar cel sfânt se cunoaște după înțelepciunea lui, după lucrarea lui, după rodul lui cel întru Mine.

Hristos a înviat, poporul Meu de azi! Așa am spus și celor de la începutul acestei lucrări de cuvânt al suspinului Meu, și nimeni cu Mine n-a suspinat până la sfârșit.

Hristos a înviat, popor cu nume nou și cu veșmânt nou prin Paști nou, la care am ajuns cu tine, cel mai mic, dar și cel mai povățuit! Mi-e Duhul în suspinat, poporul Meu. Mă doare lucrarea Mea cea de cincizeci de ani, că mulți Mi-au auzit cuvântul și tot atâți M-au părăsit și s-au dus într-ale lor și n-au rămas întru ale Mele și n-am avut cui să-i spun: „Vino cu Mine!”.

Sărbătoresc cu tine, cel mai mic, praznicul cuvântului durerii Mele după om, cincizecimea glasului suspinului Meu de la om, acum, la sfârșit de timp, căci cei ce M-au auzit prin acest cuvânt, M-au judecat, și apoi M-au părăsit pentru ale lor. Acum însă, mângâie-Mă tu, cel mic, dar mângâierea Mea este Duhul Sfânt. Vezi să înțelegi bine ce-ți spun, poporul Meu, că ți-am pus numele cel de la venirea Mea și te-am numit poporul Noului Ierusalim, și tu să Mă mângâi în durerea Mea de la om.

Ridic între pământ și cer cartea cuvântului Meu din aceste șapte vremi și îți dau putere să Mă ajuți să Mă arăt cu ea și s-o pun de mărturie între Mine și om, căci omul n-a iubit să bea din potirul Meu, și a băut din potirul lui, și acum se va întoarce spre el potirul cel plin cu plata

faptelor lor, potirul mâniei Mele peste cei ce n-au iubit Duhul lui Dumnezeu, Care n-are nimic din lumea aceasta. Ridicăm în sus cartea cuvântului Meu și o dăm Tatălui spre binecuvântare, și apoi oamenilor, poporul Meu. Dar tu cântă sărbătorii învierii, cântă acum, că e zi de înviere, Ierusalime. Caută la tine și vezi ce poți să-Mi dai, ce poți să-Mi pui pe masa Mea de azi. Dă-Mi mângâierea, poporul Meu, căci numai duhul mângâierii a fost cel ce a curs din gura Mea peste cel chemat de mila Mea la milă de Mine, Cel durut de la om.

Binecuvântată să fie toată hrana, cea pentru trup și cea pentru duh, căci Eu nu pot sta la masă decât cu cel binecuvântat. Întoarce-te, poporul Meu, spre începutul cuvântului Meu și apoi vino înapoi pe firul lui până la tine și plângi cu Mine, fiule, ca să nu plâng singur, că e păcat să n-am soț în suspin, e păcat după atâta suspin, poporul Meu. Și te rog, când va fi pe masă cartea și o vei putea desface, fă-ți timp și treci prin acest timp, căci de tine am spus că nu te-am ales pentru trup, ci pentru duh, poporul Meu. Ai grijă ce ți-am spus la masa Mea cu tine, că am spus că nu va mai fi mângâiere pe pământ decât în cuvântul Meu cel plin de har și de suspin. Ai grijă să nu stai fără să Mă mângâi pe Mine și pe tine din harul acestui cuvânt. Te-am povățuit, poporul Meu, să treci din trup în duh, iar tu așa să împlinești, și să te lași în Duhul Meu ca să fii ca Dumnezeu.

O, te rog, poporul Meu, să nu trăiești ca pe pământ, și să trăiești ca în rai pe pământ, și să asculți de legea raiului și numai de la Mine să mănânci și nu de la alt duh, poporul Meu. Și acum pun iarăși pecetea cea adevărată a Fiului Tatălui Savaot, Care a venit pe pământ și a călcat cu moartea pe moarte ca să Se arate Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani am murit pe cruce și am înviat dintre morți și am lăsat pecetea aceasta: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, atunci și acum, poporul Meu, cu trupul atunci, și cu cuvântul acum, popor al cuvântului venirii Mele cu nașterea din nou a lumii care se va naște iarăși prin cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

18-04/01-05-2005